

La Setmana de la Bíblia en temps de pandèmia

Sortim a sembrar la Paraula (Mc 4,14)

«Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa», ens diu el Cohèlet (Coh 3,1). I nosaltres ens pensàvem que el temps era nostre i que el teníem ben controlat, amb una agenda ben plena, perfectament programada, amb un temps per a cadascuna de les coses que consideràvem necessàries i imprescindibles, per a cadascuna de les activitats que ens semblava que calia fer, bé per encàrrec bé per decisió pròpia. Però, de sobte, el nostre temps personal i col·lectiu s'ha vist capgirat i ha pres un nou sentit, ha esdevingut un nou temps, un temps incert i alhora favorable, ple de noves oportunitats; i hem sentit la crida a renovar la nostra vida personal, social, comunitària: «No us emmotlleu al món present; deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte» (Rm 12,2).

Determinats llaços socials s'han trencat, la vida comunitària ha cercat noves formes de relació i convivència amb l'ajuda de les xarxes socials, hem sortit a les finestres i balcons per retrobar-nos i alhora, hem experimentat i experimentem aïllament, solitud, incertesa, temor... ens hem fet moltes preguntes i no hem pogut evitar de plantejar-nos qüestions fonamentals sobre la nostra pròpia existència. Com Job, davant la incomprensió, ens hem preguntat, ¿quin significat té tot això que ens està passant?

Tot i no tenir una resposta clara, amb la Bíblia a la mà hem adreçat cants de súplica al Senyor: «Escolta, Senyor, i respon-me, que soc pobre i desvalgut. Guarda la meva vida, que soc un fidel teu. Salva, Déu meu, el teu servent que en tu

confia. / Senyor, escolta la meva pregària, escolta la meva súplica. T'invoco en hores de perill i sé que em respondràs» (Sl 86 1-2.6-7). I, també, li hem pregat amb confiança: «Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal. / Perquè tu, Senyor, ets vora meu: la teva vara i el teu bastó em donen confiança» (Sl 23,4).

En el fons del cor hem reconegut la veu del Senyor que ens parlava enmig de la pandèmia i, com el petit Samuel, li hem dit «Parla, Senyor, que el teu servent escolta» (1Sa 3,9b) i Ell ens ha comunicat la seva paraula, ens ha promès que serà al nostre costat (Jr 1,8b) dia rere dia (Lc 28,20b) i ens ha enviat a anunciar la bona nova de l'evangeli, ens ha encomanat la missió de ser sembradors d'esperança (Mc 16,15; Col 1,23).

Més que mai, doncs, podem viure la Setmana de la Bíblia com un temps propici per conèixer més a fons la Sagrada Escripura tot llegint i meditant la paràbola del sembrador perquè s'abrusi el nostre cor i sapiguem ablanir el terreny, superar les adversitats, mantenir-nos constants en l'escolta de la Paraula, no deixar-nos ofegar per les preocupacions, seduccions i cobejances i deixar que l'Esperit ens empenyi a acomplir la missió enmig de la pandèmia.

M. de l'Esperança Amill Rocamora